

Dzintars Gaidlaza, padomju saimniecības „Kārķi” jauniešu un vidējās paaudzes deju kolektīvu vadītājs:

„1972. gadā sāku dzīvot Kārķos. Agrāk pats biju dejojis tautiskās dejas, tāpēc mani uzaicināja vadīt deju kolektīvus. Deju kolektīvi praktiski nebija, vien dažī pāri vidējās paaudzes deju kolektīvā. Sāku no nulles. Jaunieši pat nemācēja polku. Kārķu skolas vecāko klašu skolēni dejoja jauniešu deju kolektīvā. Padomju saimniecības „Kārķi” direktors Guntis Gulbis strādniekus morāli ietekmēja, „spieda dejojot”, lai varētu nokomplektēt sastāvus. Kultūras nama vadītāja Biruta Kalniņa katru dejojātāju personīgi aicināja dejojot. 1985. gada skatēs abi kolektīvi ieguva labus rezultātus, brauca pat uz reģionālo skati Valmierā. Pēc tam sekoja koncertturneja pa Latgali, Raiņa dzīves un darba vietās – Preiļos, Tadenavā. Dziesmu svētku laikā padomju saimniecībā iestājās „grūti” laiki, jo liela daļa no strādniekiem siena sagatavošanas laikā atradās Rīgā. Vēl atceros, ka bijušajam Valkas rajonam vienīgajam bija izgatavoti plakāti „40 UZVARAI”.”

Kārlis Vīlisters, vidējās paaudzes deju kolektīva dalībnieks:

„Kā atnācu no armijas 1962. gadā, tā sāku dejojot, tā arī visu laiku dejojau. Sešdesmitos gados deju kolektīvu vadīja Vallija Ābele. Vallija mums uzšūva tādus kā „šēzes” svārkus, melnus. Mēs nodejojām kaut kādu latviešu tautas deju ar tiem svārkkiem. Tad bija milzu pārmetumi. Dikti nokritizēja skatē, bijām pat pēdējā vietā. Strencēnieši, ar ko mēs ļoti gājām kopā, viens otru aizstāvējām, sacēla baigo traci, kāpēc mēs esam pēdējā vietā. Tik vien pateica, ka tērpu dēļ.

Atceros vēl, ka mums Valkā bija kuriozs gadījums. Vienu laiku dejojātjus vedu es, man bija bortinieks, būda iekšā un braucam. Es nezinu kāpēc, bet uz vieniem dziesmu un deju svētkiem rajonā mūs aizveda un atstāja, un vakarā neatsūta mašīnu pakal. Beidzās visa tā balle, mēs ejam uz krievu skolu, tur, kur gulējām. Apkopēja brīnās, vai tad mēs mājās nebraucam? Mums nav mašīnas. Tad mēs otru dienu tik ar satiksmes autobusu atbraucām uz Kārķiem. Vairs jau darbā neies, aiziet uz upmalu un to dienu visu nolillāj`.

Vienu brīdi tā kā pajuka tas deju kolektīvs. Gustap` Rūdim tās meitenes mainījās – te Elga [Ķīkule], gan Laima [Gulbe], gan Sarmīte [Lūsīte], Veinberg` Guntis un Maruta Mize ar Egilu ienāca kolektīvā vēlāk. Mēs jau tie pāri, tie stabilie, tie arī saprecējās –

es ar Ilgu, Aivars [Ābele] ar Valliju, Aleksandra [Krastiņa] ar Zigurdu, tie gan laikam jau bija precējušies.

Dziesmu svētku laikā dzīvojām Pārdaugavā, bija tālu jābrauc. Divas nedēļas projām bijām, vai, neatceros, cik tās dienas bija. Vispirms tie mēģinājumi bija Rumbulā, uz lielā asfalta mūs dzenāja kādu nedēļu. Tad pēc tam vēl dejas lika stadionā. Bet paši pirmsākumi Rumbulā, lidlaukā uz asfalta karstā saulē. Tur gan nekādi zīmējumi nebija, dzenāja tikai tās dejas. Stadionā bija cipari, ap kuru jādejo. Pirmajam pārim bija jāzina, uz kuru ciparu jāskrien. Mainījās arī tās vietas, kur jādejo – citreiz priekšā, citreiz kādā stūrī vai galā vairāk jādejo.

Mēs jau bijām diezgan gados. Man bija 46, Zigurdam ap 50, Aivars kādu gadu jaunāks. Nodejoju ilgi, man bija 50 gadi, dēls apprecējās un mēs beidzām dejojot. Kādreiz nebija vairs 8 pāri, dejoja tikai 4 vai 6. Vēl jau vienreiz gribēja saštukot vai 4 pārus, beigās mēs veci nepiekritām, teicām, ka veci un stīvi.”